

„Zeleni Juraj“ (Jurij).

Zapisal Anton, priobčil in razložil J. Navratil.

Stara majko, hvaljen budi Bog!
Nastalo je novo leto, pomози nam Bog!
Sve su kite ¹⁾ oklenile, ²⁾ samo jedna ne,
Ona nije oklenila, kaj zelena nij.
Na toj kiti sva gospoda i gospon Bog.
Prešal je, prešal pisani vazam, ³⁾
Ovo je došal zeleni Juraj,
Izza loga zelenoga, izza morja krvavoga
Donesal je, donosal lakat dugu mladicu,
Donesal je, donosal pedanj dugu travicu,
Po dalekom putu, po debelom gruču
Do kolena blatci, do ramena vodica,
Po ravnom polju, na vranom konju
Dajte mu dajte, kaj premoréte,
Dajte mu zobí ⁴⁾, kaj se doma dobi,
Dajte mu hrži, kaj se doma trži,
Dajte mu hajde, kaj se doma najde,
Dajte mu žita, kaj se doma pita
Dajte mu jaje, da vam Bog občuva janje,
Dajte mu soli, da budu debeli voli,
Dajte mu luka ⁵⁾, da mu ne bu muka,
Dajte mu mesa, da se ne otresa,

¹⁾ „Kite“ ali veje.

²⁾ „Okleniti“ skrajšano namesto „ojekleniti“. Primeri v letopisu „Mat. sloven.“ 1878. III. na str. 97: „obilo klenega [um: jeklenega] zrnja;“ — dalje nsl. še (ešče, šče) in stsl. „ješte.“

³⁾ „Vazam“ = vuzem, bolje tudi po govornici slovenski „vèzem“ (velika noč) nm. „meso-v'zem“, (madž. „hus-vét“, carnis sumtio), kakor „pust“ nm: „meso-pust“ (č. „masopust“). Glej Mikl. lexie. 95.

⁴⁾ „Zob-i“ (žensk. sp.) = oves.

⁵⁾ „Luka“ = čebula (čebul, tudi „žbul“-a).

Dajte mu pogače, da mu noga odskače,
 Dajte mu groš, da vam dojde još,
 Dajte mu dinara, da vam dojde vinara,
 Dajte mu škudu, da ne pojde k sudu. —
 Dal'ki su mi puti, opanci su utli,
 Nimam drite, ni smolé,
 Kaj bi krpal opanké.
 Šilo mi je v Metliki, drita je v Ljubljani,
 Dokle to saberem, cipele razderem. —
 Oj kaj, stara majko, bu - li kaj? —
 Teško mi je stati
 Pred vašimi vrati.

Tako je Blaž Kos iz Novakov (na Hrvatskem) tri ure od Metlike, kbr. 10, župe Pribičke izpod sv. Križa, popeval v Metliki 24/4. 1878 od hiše do hiše noseč na kolecu nabodeno butaro cvetočih kit.
